

In Memoriam uitgesproken door Elly Lemmen in de uitvaartviering van pastor Jan Huls (Remigiuserk Duiven 8 februari 2023)

Er waren eens een Nederlandse jonge man en een Duitse jonge vrouw die samen trouwden en drie kinderen kregen.

Hun oudste zoon noemden ze Jan, naar zijn vader en grootvader. Hij en zijn twee broers groeiden op, in en rond de Grensstraat in Dinxperlo. Ondanks alle moeilijkheden in de jaren vlak voor, tijdens en na de Tweede Wereldoorlog zei hij:

het was een goede kindertijd. We voetbalden op straat en kropen door het prikkeldraad de grens over naar de Duitse oma.

Hij maakte als kind mee dat zijn vader tijdens een razzia werd gearresteerd en in de laadbak van een vrachtauto gegoooid. Dat er zo respectloos met mensen werd omgegaan maakte diepe indruk. We hoorden vaak: "Mijn vader is altijd een voorbeeld voor me geweest, zijn bescheidenheid en de ruimte die hij voor andere mensen en hun meningen had, hebben mij gevormd."

Toen Jan, na een bijzondere droom, roeping voelde voor het priesterschap gaven zijn ouders hem de ruimte en de ondersteuning om naar Apeldoorn te gaan, het klein seminarie. De hele studietijd heeft hij als een geweldig rijke en mooie tijd ervaren vooral ook omdat hij allerlei sporten mocht beoefenen. Met regelmaat zei hij: "Daar heb ik geleerd hoe ik moet vallen."

Er ontstonden vriendschappen voor het leven. Op 22 juli 1962 werd Jan door kardinaal Alfrink tot priester gewijd. Hij is altijd trouw gebleven aan zijn priesterambt en aan zijn vrienden, ook toen velen van hen in de jaren na het Tweede Vaticaans Concilie een andere weg gingen.

Trouw was Jan ook aan de mensen die aan zijn pastorale zorg werden toevertrouwd in de parochies waarin hij eerst als kapelaan en later als pastoor is benoemd. Zijn eerste plek was in de parochie Maria Koningin in Zevenaar en hij woonde daar toen vlakbij de plek waar hij de laatste maanden van zijn leven verbleef en is gestorven.

Ook werkte hij in Veenendaal, Borne en Utrecht en was hij aalmoezenier voordat hij in 1977 in Westervoort in de Sint Werenfridusparochie pastor werd. Want dat was en is hij tot op heden voor de Westervoortse bevolking, wel of niet Rooms Katholiek: **de pastor Huls.**

De parochie, parochianen gingen altijd voor, ook, al hield hij veel van hen en vond hij het fijn als ze op bezoek kwamen, voor zijn familie. Familieleden moesten nogal eens op hem moest wachten. Later heeft hij zijn moeder wekelijks bezocht toen zij in het verzorgingshuis woonde.

Zijn begintijd in Westervoort was de bloeitijd van alle vrijwilligerswerk in de parochies en hij wist velen enthousiast te maken voor het 'kerkenwerk'. Ik herinner me nog dat alle ruimtes in het parochiecentrum elke avond volgeboekt waren en dan ging de tussendeur open en zaten er ook groepen in zijn woning. Hij had een groot hart, vooral voor zieken en mensen in de marge. En zo kwam in de aanloop naar zijn zilveren priesterjubileum de Intercambio met Zanatepec in Mexico tot stand. Hij is er een paar keer met een groepje Westervoorters geweest en ook ontving de parochie gasten uit Zanatepec.

Tegelijk met zijn gouden jubileum werd De Herberg geopend, iets wat hem na aan het hart lag: een plek waar iedereen welkom is voor een kop koffie, een luisterend oor en indien nodig ook andere concrete hulp. Pastor Huls had altijd genoeg geld op zak en in huis, want... zei hij: "Je weet maar nooit wie ik tegenkom."

Naar zijn collega's toe en naar vrijwilligers, deed hij wel zijn best om ieder de ruimte te geven, maar... dat was niet altijd even gemakkelijk voor hemzelf. Ondanks dat, soms eigenzinnige en opvliegende gedrag, werd hij toch gewaardeerd, door de vele mensen, waarmee hij samengewerkt heeft, ook in de oecumene.

Hij twijfelde nogal eens, of hij het wel goed had, of zijn mening de juiste was. En hij durfde dan ook, kwetsbaar te zijn en om raad te vragen.

Pastor Huls bad dagelijks uit zijn gebedenboek. Hij voelde zich gedragen door geloof, met name in de viering van de liturgie. Hij had veel aandacht voor Gods woord, de bijbel. Een nieuwe vertaling kocht hij meteen. Hij is heel lang blijven lezen, studeren en filosoferen. Ook in bijbelgroepen, o.a. bij hem thuis. Hij heeft in zijn actieve leven nogal wat artikelen geschreven voor het parochieblad, de Peddel en het was grappig dat vroeger zijn hond ook Peddel heette.

Na zijn emiritaat kreeg hij voor al het vrijwilligerswerk dat hij o.a. deed voor het vluchtelingenwerk, hij had toen een eigen soort fietsenproject, een Koninklijke onderscheiding. Daar was hij verlegen mee, want het was vanzelfsprekend wat hij deed.

Ook bleef hij nog lange tijd voorganger hier en daar in de parochie en in zorginstellingen. Maar ... of iedereen zijn preken kon waarderen?

Ik hoorde in de afgelopen week verschillende keren de herinnering aan pastor Huls die op de fiets kwam, bij voorkeur de fiets die van een van zijn overleden broers was geweest, later dan toch de elektrische fiets, waarvan hij vaak vergat de accu op te laden en u weet, dat is zwaar trappen.

Hij wilde nooit opgehaald of teruggebracht worden, ook niet als het regende of sneeuwde. Hij had toch een regenpak... en die broek hield hij dan aan onder de liturgische kleding.

Pastor Huls bleef in Westervoort wonen, hij wandelde, de laatste tijd tik tik tik, met de stok; door het dorp en ontmoette daarbij velen. Hij had een bepaalde humor. Soms deed hij net of hij iemand niet zag en liep straal voorbij. Draaide zich dan om en begon lachend een gesprek. Hij genoot van die gesprekken en ook van alle bezoek. Er moest dan wel iets voor bij de koffie gehaald worden. Trouw bezocht hij, zolang zijn gezondheid dat toeliet, cursussen, gespreksgroepen, alternatieve vieringen en alle uitvaarten in de kerk en als het maar even kon was hij net als eerder, aanwezig bij dorpsgebeurtenissen, zoals de kermis, toneeluitvoeringen, nieuwjaarsrecepties enzovoort.

Persoonlijk heeft ook hij, net als iedereen, zorgen en verdriet gehad. De laatste jaren sprak hij vaak daarover. En hij vroeg zich af waarom hij wél zo oud mocht worden en in redelijk goede gezondheid.

Hij kon zich lange tijd goed alleen redden.

Maar de laatste jaren was er steeds meer, en vaker hulp nodig, vooral toen de ziekte Alzheimer erger werd. En eind vorig jaar verhuisde hij naar De Liemerij in Zevenaar.

Hij vond het daar fijn, fantastisch wonen, zei hij, voor een man zoals ik, die alleen en oud is. Bedankt, zei hij vaak, tegen de mensen die voor hem zorgden of op bezoek kwamen.

Pastor Jan Huls vond het goed zo, had vrede met het naderende einde van zijn leven, vond berusting in het sacrament van de ziekenzalving. Hij vertrouwde op de liefdevolle God waarover hij zo vaak verteld had.

Laten wij dat ook doen en bidden dat hij de eeuwige rust en liefde van God mag ervaren.

Pastor Jan Huls, a Dieu!